

ма избави, да пѣмъ господѣ; ето мой е Богъ, и
ще го славѣмъ, Богъ е на моя баща и ще го въз-
носамъ (похвалю), да пѣмъ господѣ; господѣ вѣе
бой, господѣ е негово-то име, да пѣмъ господѣ.“

Въ сѣтны-тѣ париміи описва сѣ закланіе-то
и възкрѣсеніе-то господне заедно съ пророчества-та
за призиваніе-то на идолопоклонници-тѣ. Авраамъ
сѣ приготви, да принесе на жертвъ еднородный-а си
сынъ Исаака, кое-то знаменѣва, дѣто сѣ е едно-
родный сынъ Божій принеся на жертвъ за грѣ-
хове-тѣ чловѣчески, а двама съ чѣдеса-та си най-
големіи пророцы, Іліа и Елисей, възкрѣшаватъ дѣ-
ца отъ мъртвы-тѣ, и чрезъ това приготвятъ родъ-а
чловѣческій, да дочака възкрѣсеніе-то Христова.

Но онова, кое-то тѣ явяватъ съ чѣдеса, про-
роцы-тѣ Софоній Еремїа и Исаїа явяватъ съ рѣчи.
И трима-та видѣтъ напредъ славѣ-тъ на църква-
та и идолопоклонници-тѣ, кои-то сѣ сѣбрали
въ нея, а Еремїа обрича на Божій-а народъ новъ
завѣтъ, написанъ въ мысли-тѣ и въ сърца-та; а
пъкъ Исаїа обрича на тойзи народъ ново име, съ
кое-то ще го наименѣва господѣ, и ще мѣ даде сич-
къ-тъ земѣ, да си бѣде негова, и на овцѣ-тѣ
Божій пастиръ, кой-то ще тѣрѣ въ тѣхъ дѣхъ све-
тый. И той изрича също онѣзи рѣчи, кои-то е
потомъ рекъ самси Исусъ, когато дошелъ на зе-
мѣ-тъ: „дѣхъ е господный на мене; затока ма
помаза; проводи ма да проповѣдвамъ на сирома-
си-тѣ; да исцѣрѣмъ онѣзи, на кои-то е сѣкрѣшено
сърце-то, да казвамы на заробенни-тѣ, че ще сѣ